Sayı: 49

Amcabey

Çekiç — Açıl kilidim açıl!
Kilit — Açılmam!..
— Anahtar nerede?
— Suya düştü...

DÜNYANIN!.

Üçler konferansıdır haftanın baş olayı,
Moskovaya çevrili bütün gözü dünyanın;
Büyük bir anlaşmanın aranarak kolayı,
Haddeden geçirildi her pürüzü dünyanın!.

Iyi bir hava ile başlıyan ilk temasta,
Üçü de anlaştılar görünüyor esasta.
Gerçekte savaş gibi barış da cılız, hasta,
Kaç yıldır sapsarıdır zayıf yüzü dünyanın!.

Öyle bir ustalıkla işletmeli ki çarkı,
Duyulmasın yıllarca savaş için tek şarkı;
Rejimlerin kalsa da arada biraz farkı,
Yoğrulup pişmelidir sulhde özü dünyanın!

Alaman der bu işde Stalindir kazanan,
Boşuna uğraşıyor İngiliz, Amerikan;
Ruslara biraz daha hele verilsin aman,
Tez geçer ilkbaharı, gelir güzü dünyanın!.

Dikkatle saklansa da koltuğunda, kolunda,
Kimin cılk yumurtası varsa çıkar folunda;
Kervan her şeye rağmen ilerlerse yolunda,
Yokuşu biter elbet, başlar düzü dünyanın!.

Beliren her bir ümit gözden yaşı dindirir,
Dostların anlaşması dostları sevindirir;
Yılanı deliğinden, kurdu dağdan indirir,
Yolunca söylenecek tek bir sözü dünyanın!.

Vaziyet sürmez elbet yıllarca, senelerce,
Her işe bir had konmuş, her şeye bir derece,
Devam ederse şayet biraz daha böylece,
Çekmez bu kadar yükü kart öküzü dünyanın!.

SAĞDIÇ

Amcabey POSTASI

● **Taksim, Erkek lisesi, Hüsnü Emanetoğlu'ya:**

A. — Sokak köşelerini kirletenler hakkında yazdığımız yazıları, çizdiğimiz resimleri bir araya getirsek kitap olur. Bazı saygısızların bu ayıbını yüzlerine vurmakta hiç bir fırsatı kaçırmadık ve kaçırmayız da!.. Ama gel gelelim, aramızda -dediğimiz gibi- insana benziyen nice vurdum duymazlar var ki kabahati üstlerine almazlar ve yüzlerine vurulan ayıbı yağmur yağıyor sanırlar!.. Bu kötü alışkanlığa ne gazeteler, ne Belediye bir çare bulamadı bayım. Eğer millet biribirini terbiye ederse ne mutlu!

● **Tavşanlıdan (T. T.) imzasile benden akıl danışan okuyucuma:**

A. — Güzel San'atlar Akademisi deyip geçmişsiniz, ama Akademide bir kaç şube vardır. Siz hangisine girmek istiyorsunuz. Bildirin de cevabımızı ona göre verelim!

● **Uşak, (A. T.) imzalı mektup sahibine:**

A. — Çalışmanıza söz yok maşallah!.. Bu hevesle çalışırsanız muvaffak olacağınıza şüphe etmeyin. Ancak, fabrika gibi bir çırpıda tomar, tomar eser vermektense bir eser üstünde çalışmanız daha faydalıdır. Sizden acele iş bekliyen olmadığına göre böyle yapmamak için sebep te yoktur. Sonra, resimlerinizi daha büyük kıt'ada ve siyah mürekkeple yapınız.

● **Mersin, Kenan Kaya'ya:**

A. — Birinci cilt için içi boş kapaklar kalmamıştır. İsterseniz koleksiyonunuzu bize gönderin, damgalı kapaklarımızla ciltleyip size iade edelim. Arkadaşımız Cemal Nadir'in karikatürleri yalnız mecmuamızda ve «Cümhuriyet» gazetesinde neşredilmektedir. «Sağdıç» ın asıl adı «Rıza Yücer» dir.

● **Bursa, Hemşeri ailesine:**

A. — 1. Başkalarından, kendi karikatürümüze sra gelmiyor ki çizelim!. 2 — İstanbulda yaşıyan yüksek tahsil gençlerine dair sorduğunuz suali bana değil Maarif Vekilliğine sorsanız daha isabetli olur!.. 3 — «60 sene yaşıyan Bursalı» ya da sıra gelir elbette!.. 4 — İstanbulda «Bursa lisesinden yetişenler cemiyeti» diye bir kurul vardı, fakat dört sene evvel dağıldı. 5 — Mecmuamızda tekrarını istediğiniz «Faik ağabey» karikatürünü bulup basmak kabil olmadığı için affınızı dileriz.

6 SONTEŞRİN 1943 Cilt : 2 — Sayı : 49 Fiatı 10 Kuruştur

AMCABEY

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDARE YERİ :
Cağaloğlu Cumhuriyet Matbaası
Posta kutusu : 555 st., Telefon : 24290

Müessisi:
CEMAL NADİR GÜLER

ABONE ŞARTLARI :
Yurt içi : Bir seneliği 500, Altı aylığı 250 Kş.
Yurt dışı : Bir seneliği 900, Altı aylığı 500 Kş.

Yolcu — Bu yol nereye gider ihtiyar?..
Tarih — Bir yere sapmazsan doğru Napolyonun yanına bayım!

Amcabeyden sinsayet

İKİNCİ CEPHE!

Geçen gece, çoktandır yüzünü göremediğimiz fitil Niyaziye rastladık. Sağında meşhur bir ressam, solunda meşhur bir aktör, gece yarısına doğru evine gidiyordu. Ellerindeki şişelerden, yemiş paketlerinden, evde de âleme devam edecekleri anlaşılıyordu.

Yalpalıya yalpalıya vin önüne geldiler. Biribirini destekleyip kapıda durdular. Fitil bütün ceplerini ikişer defa aradıktan sonra bir anahtar bulup çıkardı. Altı elin yordamile deliği bulup anahtarı soktular. Fakat kapı açılmazda açılmaz!..

Anahtarın yanlış olabileceğini düşünmeden kapıyı sarstılar, yumrukladılar, tekmelediler, dürttüler.. Küfrettiler, beyhude!.. Nihayet fitil dayanamadt, baklayı ağzından çıkardı:

— Ulan ölüsü kandilli, diye bağırdı, kapı mısın. ikinci cephe misin, nesin?..

MANTIK!.

Köroğlu gazetesinin idare müdürü Alâeddin Sonsoy yazı Büyükadada, daha doğrusu ada vapurunda geçirir!.. Her gün İstanbula inmek zorunda olanlar için sayfiye bu demektir.

Geçen Cumartesi yine köprünün Ada iskelesine gitti. Niyeti 17,45 vapuruna binmekti. Fakat ortada vapur yoktu. Hemen iskele memurlarından birine kuştu.

— Bugün 17,45 vapuru zaruret icabı kaldırıldı! cevabını aldı. İdare işlerinde düzgünlüğü pek seven bay Sonsoy: — Peki, madam ki bu bir zaruret icabıdır, bari halka ilân edilseydi. Bakın, burada 500 kişi boşuboşuna bekliyor!.. diye çıkıştı.

Memur, kalabalığa bakıp: — Ne beş yüzü bayım, üç yüz kşi ya var, ya yok!.. dedi!

BİR NOKTA!

Pek yüksek mevkilerde bulunmuş «Cemal» isminde meşhur bir zat, dostlarından bir doktora fotoğrafını hediye etmiş; doktor da bu meşhur zatın, kendi adına ithaf ettiği imzalı resmini kıymetli bir çerçeveye koyarak misafir odasının en şerefli yerine yerleştirmişti.

Bir gün, doktorun ziyaretine gidenlerden biri, merakla salonun kıyısını, köşesini dolaşırken bu resmin önünde durdu ve arap harflerile yazılmış «ithafiye» yi okudu. Fakat bir de ne görsün:

Resmin sahibi meşhur, büyük zat «Hazik» kelimesinin ilk harfini noktalı «ha» yani «hı» ile yazmış!.. Ev sahibi de bunun farkındaydı: — Noktayı kazıyacaktım ama unuttum, dedi.

Ziyaretçi lâfını esirgemez bir adamdı:

— Bence onu kazıyacağına «Cemal» imzasındaki «cim» harfinin noktasını kaldır, daha isabetli olur! dedi. (*)

(*) Sözümüz, eski yazıyı bilmiyenlere: Böyle yapılınca «Cemal» kelimesi «Hamal» olur!

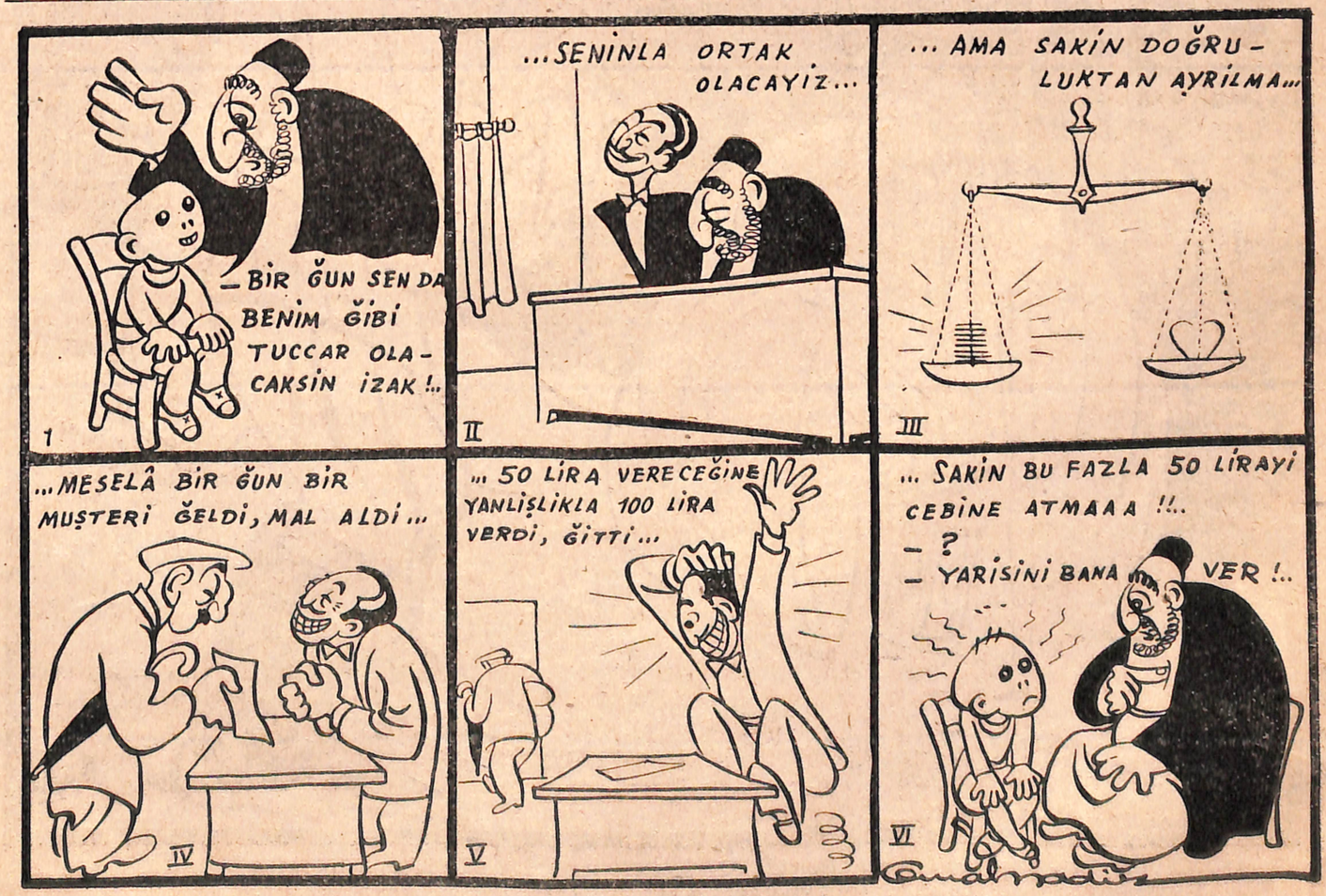

Salamonun dersleri !..

«YARMA» NIN YÂRI

Araba Aksaraya doğru iniyor. İçeride pek kalabalık yok. Bir kadın kucağına aldığı çocuğuna fıstık yediriyor; ama iki kendi yerse birini çocuğuna veriyor, kabuklarını yere atıyor.

Biletçi lâf edecek oldu:

— Hanım kabukları yere atıyorsun!

— Ne yapacaktm ya! Kabuğile mi yiyeyim fıstığı. Delinin zoruna bak!

Böyle lâfa can kurban. Tabii öteki sustu.

Kapının önünde, iç tarafta iriyarı kalın boyunlu, muttasıl ceketin yakasını ensesine oturtmıya çalışan, yağlı yağız birisi var. Pehlivan Cemalin daha şişmanı. Elinde şimdi modası geçmek üzere olan bir otuz üçlü tesbih. Şapkayı arkaya atmış, önden bir iki perçem görünüyor.

Çapraz siyah ceketi iliklememiş. Arada bir yarı hıçkırık, yarı geyirme bir nevi afi kesiyor. Yanında arkadaşları da var. Konuşuyorlar. Biletçi geldi iriyarı yolcuya:

— Bilet! dedi. Öteki de elindeki parayı vererek:

— Ver bakalım bize bir gidiş geliş. Ama iyisinden olsun, anladın mı bizim köylü.

Biletçi vurdum duymazlardan. Bileti kesti ve sordu:

— Üç kuruşunuz yok mu?

— Var ama Kemeraltında yiyeceğiz.. [Ötekilere gülerek] Ha! Öyle değil mi zenbil?

Bu zenbil dediği adam gerçekten zenbile benziyor, söbü bir adam. Çenesi sarkık, kulakları sarkık, pantalonu sarkık. Zenbil sırtararak cevap verdi:

— Öyle yarma ağabey..

Yolcular bu «yarma» isminden ilgilendiler. Ben de öyle.. Galiba birisi fazla dikkatli bakmış olacak ki; kabadayı ona sözetti:

— Ne baktın be manav! Adımı beğenmedin mi? İstersen sana el yazısı bir kart takdim edeyim. Adtmı hiç unutmazsın. Bana Hasekili Ali Yarma derler. Sen hiç çarşıya gelmedin mi yahu!

Araba kalabalıklaştı.. Sıkıştı. Yeni gelen yolculardan biri Ali Yarmaya:

— Efendi bilâder, biraz öte gitseniz de sıkışmasak..

— Yarma, kaşlarını kaldırarak yangözle baktığı yolcuya:

— Bana mı söylüyorsun? diye sordu.. Öteki de:

— Rica ederim, siz dışarı çıkarsanız biraz yer açılacak.

— Çıkamam.

— Neden?

— Vatmanın yanında dört kişiden fazla durmak yasak. Öğrenemedin mi?

— İyi ya işte! Bakımız ön sahanlıkta üç kişi var, bir de siz dört eder.

— ... Beş der.. Ben iki sayılırım azizim. bana Yarma Ali derler hiç işitmedin mi? Yolcu Alinin mütecaviz tavrından ürkerek:

— Hayır, vallah hiç işitmediydim..

Tam bu sırada tramvay durdu. Bilmem hangi istasyondan bir kadın bindi. Ama hani şu boya, kir, süs, saçak, çamur, toz, şıllık; şıklık hep bir araya gelerek vücut bulan isterik, altın dişli, saman saçlı, keman kaşlılardan....

Ali bunu görünce yanındakilere:

— Vay anam. Bizim gaco geldi. Ben piyiyorum! demeye kalmadı karı bağırdı.

— Ali! Buraya gel! Ne cehenneme gidiyorsun bakayım? Hani sen Semer bankasında çalışıyordun!

Ali şaşırarak:

— Bugün paydos ettik işi de.. Ben şeye gidiyordum.

Karı vatmana bağırdı:

— Vatman efendi! Rica ederim dur! Ay şimdi sinirim boşanacak... Dur da ineyim.

Vatman bu feryada arabayı bağladı. Öteki de Aliyi kolundan çekerek:

— Hadi bakayım düş önüme! Yürü diyorum. Seni boyu devrilesi sahtekâr yalancı herif seni! Hem çıtır çıtır para yemiye, hem de gizli gizli kimbilir hangi kaltaklarla..

Ali Yarma, bir yarma şeftali gibi kızararak kadının önünden indi, halinde bir sümsüklük hâsıl oldu.. O iriyarı adam bir sanduka gibi zararsız cansız hal aldı...

Tramvaydakiler hep güldük.. Aliye sahanlığa çıkmayı teklif etmiş olan adam eski hıncını almak için arkasından iri iri konuştu:

— Seni iki değil, yarım saymalı be! ödlek herif! İnsan hiç... üsttarafı alelâde yolculuk...

B. FELEK

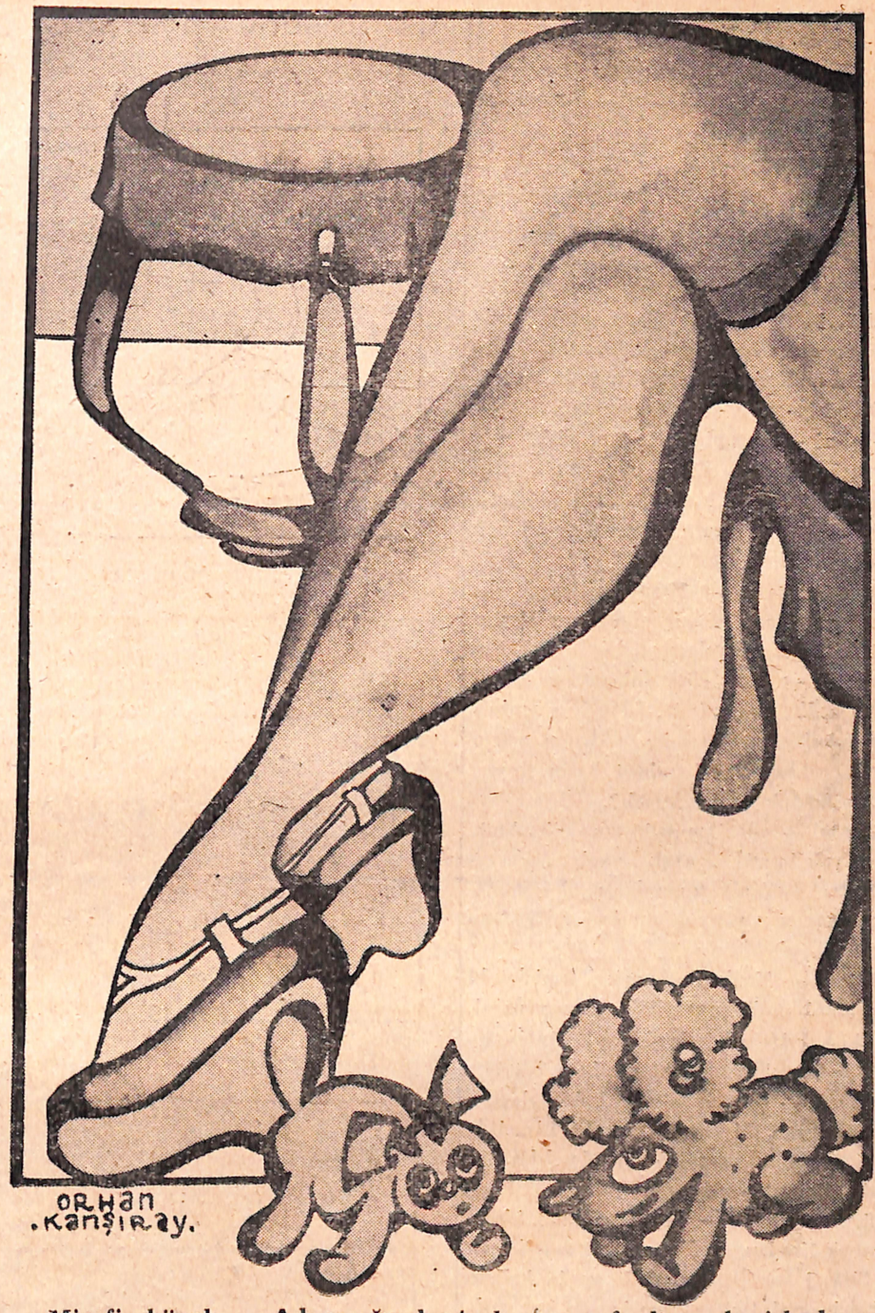

Misafir köpek — Adamcağız bu kadar masraf ediyor, bari kadın evine bağlı mı?..

Evin köpeği — Bağlı da söz mü kardeş, arasıra ev işi bile yapıyor!

BİRİ İKİ GÖREN MÜŞTERİ!

— Komedi 1 perde —

[Sahne: Bir çalgılı gazino. Vakit gece yarısı. Masaların çoğu boşalmış. Saz cürcünede. Köşe masaların birinde gözleri şaşılaşmış, ağzı çarpılmış bir müşteri. Karşısında da iki garson.]

Müşteri — (Tabağı kaldırıp çatala vurarak) Şişt... Bana bak gağson... Dördünüz birden orada dikileceğinize buraya gelin be...

Birinci garson — Amesas pasam!!..

Müşteri — Hesap!.. Hesabımı gör!..

İkinci garson — Herif zom oldu!.. Bizi dört gördü. Bırak ta hesabı kendisi görsün!..

Müşteri — Borcum?.. Borcum ne kadar?. Kaç şişe içmişim?.. Ha?..

Birinci garson — (Masaya yaklaşır, yılışarak) Sey pasam... İçmiş olduğunuz siseler önünüzde.... Siz hesaplayınız!

Müşteri — (Şaşı gözlerini garsona dikerek) Na dedin, na dedin?.. Ulan ben senin.. efendiceğimize söyliyeyim... babanın uşağı mıyım?.. yoksam.. muhasebeci başın mıyım be?.. Siz hesaplayın ne demek?.

Garson — Öfkelenmeyin vire efendim!.. Bir sey yok bunda kızazak.. yaniya...

Müşteri — Yaniyası maniyası yok bunun... Sen mi garsonsun... yoksam ben mi?.. Onu anlıyalım?.. efem?..

Garson — Yaniya, demek istemisim ki sizin hesaplarınız kuvvetlidir.. Siz yapazak hesap, ki kaç kurusluk içmişsiniz!.. Malûm a.. Biz cahil insanlarız.. Belki bir hata isleriz...

Müşteri — Ha... Öyle mi?.. Peki öyleyse.. (Önünde duran iki şişeyi sayarak) Bir.. iki.. üç:: dört!.. vay anasını, dört şişe içmişim ha.. Pekâlâ... Kaç para vereceğiz?::

Birinci garson — Sey efendim... Siseyi iki buçuk liradan, on lira....

Müşteri — (Sendeliyerek ayağa kalkar. Vestiyerin getirdiği şapkayı başına kor, paltonun bir kolunu geçirir, cebinden cüzdanı çıkarıp içinden bir tane beş liralık çeker, garsonların faltaşı gibi açılan gözleri önünde masanın üstüne atar) Pekâlâ... Al sana iki tane beş lira!.. Allahaısmarladık..

[Garsonlar aptal aptal biribirlerine bakşırlarken perde kapanır.]

PATAVATSIZ

60 sene yaşayan SPORCU

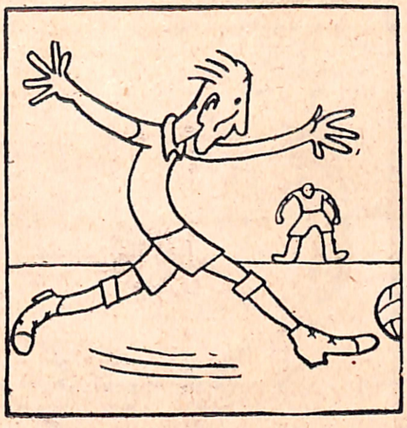

30 sene antrenman yapar!..

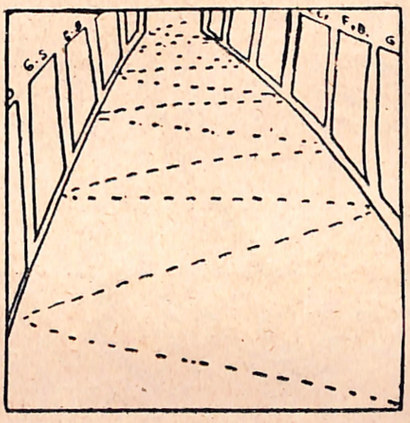

15 defa klüp değiştirir!..

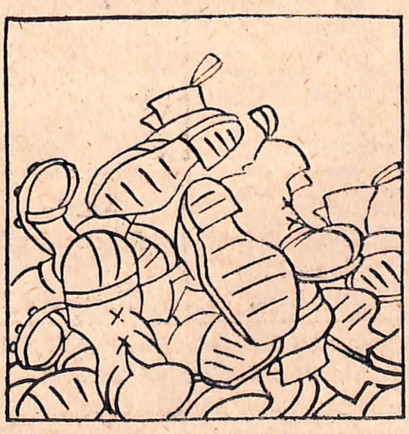

120 çift pabuç eskitir!..

Veciz Vecize!..

— Dünyada ne zeki adamlar var yahu!..

— Elbette!.. Ne sandın bayım!.. Ekmek karneleri taklit edilmesin diye banknot gibi basmak az zekâ eseri midir?..

— Onu demiyorum...

— Hasta yüzlü, hattâ aç bir kadının dudağına biraz kırmızı boya sürmekle onu kanlı, canlı göstermek az dâhiyane bir iş midir?

— Yok efendim, o da değil!

— Herkesin beş veya sekiz kuruşa verdiği bir gazeteyi günde üç defa, ad değiştirerek çıgarıp on kuruşa satmak az akıllıca bir buluş mudur?

— Benim demem o değil birader!..

— Tiyatroda telif eser oynıyacağım diye müellifler arasında hır çıkarmaktansa tercüme eser oynamak az zekîce bir hareket midir?

— Canım...

— Vapura gidip te oturacak yer bulamamaktansa evvelden adam gönderip yer kapatmak az zekî adamın hırcı mıdır?

— Oooof...

— Millete hava satıp gaz parası almak az zekâ mahsulü müdür?..

— Allah rızasıyçın beni dinle yahu, benim zekâlarına hayran olduğum adamlar bunlar değil!!,.

— Ya kimler?..

— Cümhuriyet bayramında sokaklara vecize yazılı bezler asan vatandaşlar!..

— Bunda hayran olacak ne var birader?..

— Öyle deme!.. Öyle yerlere öyle vecizeler asmışlar ki şeytanın aklına gelmez!

— Ama yaptın ha!.. Meselâ nereye ne asmışlar?..

— Gazete idarehanelerinin sıralandığı Ankara caddesi yok mu, işte oranın tam başına bir bez asmışlar, üstünde: «Bilgisiz adam yarım adamdır!» yazılı.

— Sahiden zekîce bir iş. Acaba muharrirler bunu okudular mı?...

— Zannetmem!.. Onların çoğu «yazar», okumaz!..

BACANAK

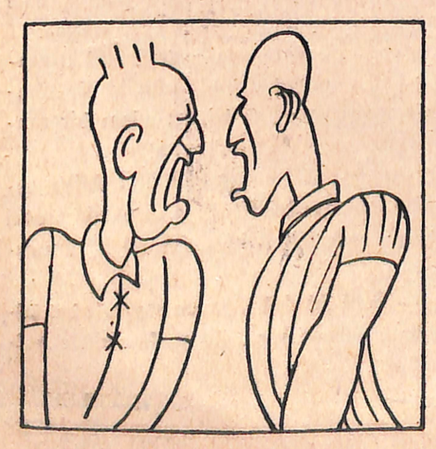

10 sene münakaşa eder!..

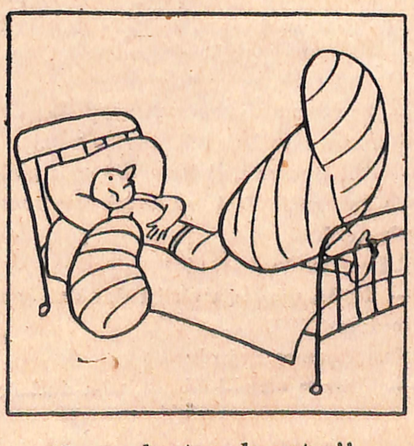

15 sene hastanede yatar!!..

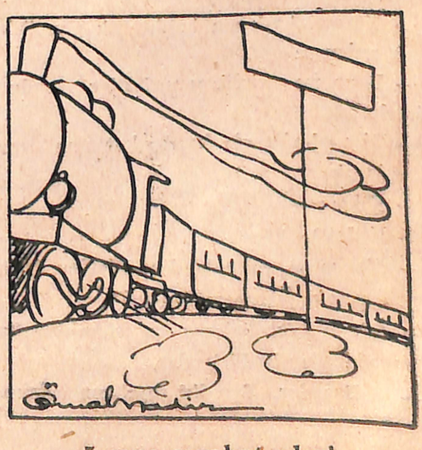

5 sene seyahat eder!..

— Bir artist bir operet kuruyormuş!.. Peki ama neden bu kadar gecikti?..
— Plâjların kapanmasını beklemiş olacak!..

Hikâye :

Bir tâlih kurbanı!

Yazan: **Mahmut Yesari**

Yılbaşı yaklaşıyordu. Garson Yani, daha müşteriler bastırmadan, meşin cüzdanının içinde sıkı sıkı sakladığı «piyango bileti» ni çıkarıyor, numarasına bakarak tefe'ül eder gibi düşünüyor, sonra, bileti ihtimamla tekrar cebine koyuyor, derin derin içini çekiyordu.

— Yahu, kimlere çıkıyor bu paralar? Arkadaşları gülüyorlardı:

— Kısmet.., Talih.::

Yani, bir masanın üzerine yumruğunu vuruyordu:

— Nerede bizde o talih?

Bir gün, sordum:

— Talih, sana, hiç gülmedi mi?

Yüzünü ekşitti:

— Bir iki kere amorti çıktı... Bir kere de kısmet ayağıma gelmişti!.. Size, onu anlatayım. Eski hikâye: Bundan yirmi sene evvelisi, on beş yaşındaydım. Çarşıda bir aşçı dükânında «tepsicilik» ediyordum. Tepsicilik, dükânlara, hanlara tepsi ile yemek götürmek. Dükân diyorsam, na bu kadar bir yer. İki kişi zor oturur.

Günlerden bir gün, kalantor bir müşteri geldi. Acele yemek yedi. Dar dükkânda sıkıntı basmıştı. Hemen dışarı fırladı, hesabı görmek için cüzdanını çıkardı. Nah böyle banknot para... En aşağısı on liralık!

Yani ellerini dizlerine vuruyordu:

— Bu, ne paradır? şaştım, kaldım, Ustaya para bozdururken cüzdanından bir banknot yere kaymıştı. Ben, bir hana tepsi götürecektim.

Eli çenesinde başını sallıyordu:

— Para, dükkânın içinde düşmüş olsaydı alıp vermek lâzımgelirdi. Kaldırım üstüne düşmüş bir parayı, ben almasam, başkaları alacak. Hemen ayağımı banknotun üstüne koydum.

Hareketlerini aynen taklit ediyordu:

— Jartiyerimi düzeltiyormuşum gibi iğildim, parayı buruşturup avucumun içine aldım. Ama terledim de!.. Parayı, hiç çaktırmadan pantalonumun cebine attım. Nah, yüreğim böyle küt küt atıyor!.. Parayı düşüren savuştu. Ben, ustanın hazırladığı tepsiyi aldım, bir koşuyorum ki sormayın!.

Parayı merak ediyordum. Büyük para ama, ne paradır? Handaki helâlardan birine gittim, paraya baktım: Elli lira!.. Kolay değil.. Elli lira bu be yahu! Cebimde durması tehlikeli. Düşüren farkına varır, dönüp gelebilir.

Elile alnına vurdu:

— Bir akıl düşündüm. Elli lirayı bir kâğıda sardım, Dükkânın karşısında bir kunduracı var. Onun çivi kutusuna, çivilerin altına sakladım. Artık bende keyif tamam!

Keyifli keyifli gülüyordu:

— Para, sağlam yerde duruyordu ama, bunu nasıl bozdurmalı? On beş yaşında bir gencim. Azar azar harcar görünmeli. O kadarına aklım eriyor. Bir yandan evdekilere ağız yapıyorum: «Birkaç gün sonra, bendesiniz!..»

Evdekilerde de merak başladı. Ben, kendime yeni bir urba, yeni kunduralar, yeni çamaşır alacağım. On beş yaşındayım be! Elli lira bu. Kolay kazanılmaz.

Eli çenesinde, düşünceli kaldı:

— Bunu, nasıl bozdurmalı? Yabancılardan, çok tanıdıklardan korkmalı. Kimindir bu para? Nerede buldun? Sorarlar işte.

Sol kolunu havaya kaldırarak uzakları gösterdi:

— Dayımın oğlu var. O zaman, Galatada bir muameleci yanında çalışıyor. Onların elinden her gün, yüzlerce, binlerce lira devirdaim oluyor .Kunduracının çivi kutusundan parayı aldım. Kunduracı ihtiyar bir adam. Dükkânında çokluk oturmaz; kahveye kâğıt oynamıya gider. Öğleden sonra, işler tavsar. Ustadan izin aldım, Mahmutpaşa yokuşundan aşağı verdim kendimi. Bir koşuyorum ama, sormayın. O hızla Galataya geçmişim. Doğru dayımın oğlunun çalıştığı hana. Benim, oraya gitmem olmaz. Kahveci çırağı ile çağırttım. Ona: « — Bu parayı, bir arkadaşımla birlikte, gece sokakta bulduk. Sen, şunu parçala. Ona payını vereyim.» dedim. Dayımın oğlu, aldı; baktı: « — Peki!» dedi, gitti. Yüreğim nasıl vuruyor bilirsiniz, neredeyse bayılacağım. Gözümün önüne bozulmuş paralar, alacağım eşyalar geliyor, yerimde duramıyordum.

Yaninin yüzü, birden ağlamaklı oldu:

— Dayımın oğlu geldi, elli liralığı uzattı. Köpoğlusu, meğer kalp değil mi imiş?

Mahmut Yesari

Müşteri — Nediyorsun birader, böyle bir evin kirası yüz lira olur mu?..

Ev sahibi — Mobilya da veriyoruz bayım!..

Amcabey'in
Mizahî Romanı : 18

Banker Arif!

Yazan : SERMET MUHTAR ALUS

Maymuna çeviriyorsun. Duyanlar kah kah katılacaklar; bana bir de maymunluk kuyrugunu takacaklar!..

Bereket versın, telefonun zili çıngırdadıgından, dilli dilâzer taze çeneyı uzatmayıp arabesk konsola koştu:

— Alo!.. Hu!.. Kim var orada?

— .....

— Ne?.. Anlıyamadım?.. İşitmiyorum! «Telefonu konuşulacak yerini avucuyle kapatıp salondakilere dönerek:»

— Miskin emetinin biri mırmır mırıldanıyor, ne dediği anlaşılmıyor!.

Telefona ağzını yaklaştırarak:

— Hızlı söyle, bağır be adam!..

— .....

— Güvercin teri mi yedin, yoksa gırtlağında ahtapot mu var? Ne duruyorsun? Boğaz, burun, kulak hekimi İhya Salih bey git de bir ayak evvel derdinden kurtul, bana da dua et.

Babası, ahbaplardan hatırlı bir zat olması ihtimalini düşünerek, telefonu kızının elinden kaptı:

— Kimsiniz yahu?..

— .....

— Burasını mı soruyorsun? Suadiye, bay Arif Tataroğlu'nun köşkü.. Hani canım asfalt üzerinde, Gülcemal vapuru şeklinde, 14 odalı mükellef bir köşk var ya, işte orası.

Başka ve gür bir sesin araya karışıp Erenköyünde bakkal Zafirinin dükkânını sorduğunu duyunca okkalı bir küfür savurup zıngadak telefonu kapadı

Diken üstünde gibiydi. Yerinde duramıyor, öfkeden kan beyninde, alı al, moru mor, söyleniyordu:

— Şu sapısilik şöfer bir türlü gelemedi. Zihni bey, Süleyman bey, Nizameddin bey; karıları, kısrakları takım taklavat şimdi damlıyacaklar. Zihniciğimle Süleymancığım (merhaba!) yı basar basmaz (hani anzorot?) diye tepeme dikilirler. Gazinocu Musta beyin tezkâhtarına aşçıyı koştursak mı acaba? Benden selâmı sarkıtıp yarım kiloluk bir kaç şişe Birecek rakısı alsın!

Damadı Mehmet bey kekeliyerek,

— Avadis giderse belki... derken karısı lâfı ağzında bıraktı:

— Yağma yok, bir yere kıpırdayamazsın.. Senin merakını biliyorum. Bahane ile plâjı boylayıp, kadınlar hayranüküm pastırma, saatlerce geviş getireceksin. Anan güzel mi senin?

Asfalt caddede bir klakson sesi. Arif, hemen pencereye koştu. Bir taksi geçip gitmişti. Banker yine küfrün sunturlusunu veriştirdikten sonra sandalyaya ata biner gibi oturdu.

Yukarı katta (tak taka tak tak, ta taka tak tak!) tempolu gürültüler sürüp gidiyor, ikizler step yapıyorlardı. Ardından kalınlı, inceli bağırtılar. Mahut (Çıplak âşıklar) filmindeki Ramon Novaro ile Röne Adoreyi taklide kalkışlar..

Binnaz hanım, albüminlilerinki gibi şiş göz kapaklarını araladı:

— Toptaşı kaçkınları yine oynatmıya başladılar!

Memnune yerinden fırladı:

— Asıl aklını oynatan sensin de haberin yok. Şimdi Toptaşı kaldı mı? Yalnız o değil, timarhane lâfı da gaiplere karıştı. Bakır köyündekine akıl hastanesi diyorlar.

Kadıncağız,

— Ben ne pavrikalar mühendisiyim, ne Babalide mühürdar, ne de Defterdarhanede mümeyyiz.. Okuma, yazma bilmem... diye boyun bükerken, kızı susturdu:

— Gökyüzünde top atma, zırvalama bari. (Fokuslutrot) lara, (çarriston) lara, (rumpapa) lara dünya âlem bayılıyor. Avrupa kontları, Amerika lortları bile gece gündüz, durmadan oynuyorlar. Bilmiyenleri apartamanlarına kabul etmiyor, tenezzül edip selâm bile vermiyorlar. Ahbabımız beyler, hanımlar bu dansları hor görüşünü duyacak olurlarsa vallahi yerin dibine geçtiğimiz gündür. (Tüü!. Ne beyinsiz, ne tuz kabağı kafalı kadın!.. O derece zengin, kibar İstanbulda menendsiz kocası var da; fevkalâde ince, (modaren) evlâtlara malik de hâlâ vurdum duymaz, kel ayvaz!) derler.

— Arkası var —

Ak'la Kara :

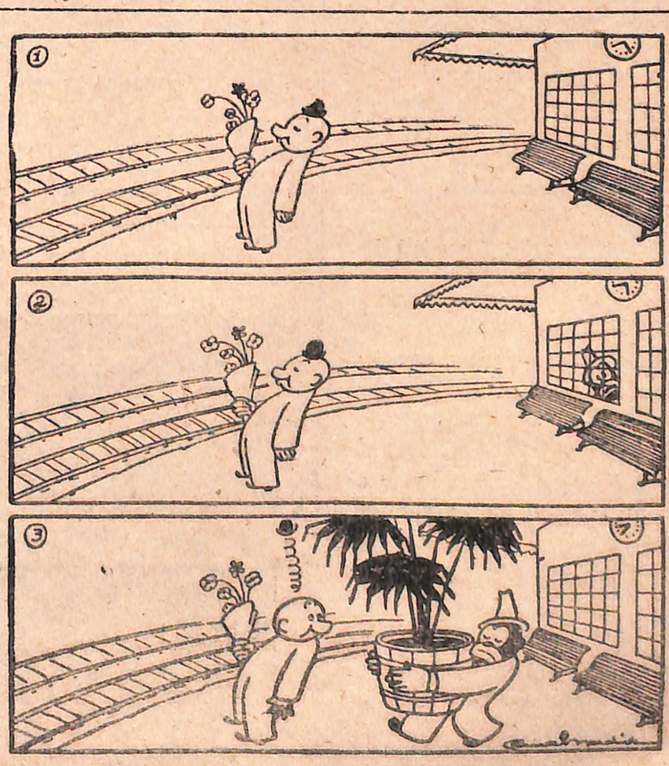

Yolcu istikbali!

KİRALIK SAHİFE

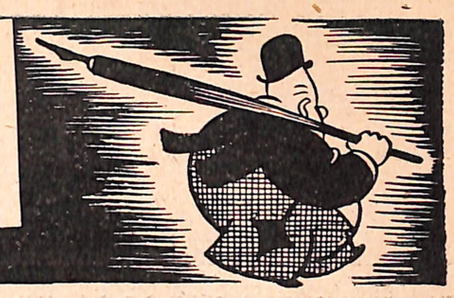

HAMAMA DOĞRU!..

EY TÜRK!.. TEMİZLENMESİNİ ÖĞREN!..
EY TÜRK GENCİ!.. KENDİNE SOR!..

YAZAN : İSMAYIL HAKKI BALTACIOĞLU

Ey Türk! Bohçanı koltuğuna sıkıştır, kubbesinde gelinlerinizin sesi çınlayan Türk hamamına git!

Sırmalı Bursa peştemalına sarın, üzeri Türk işçiliğinin şaheseri olan sedefli takunyalarını ayağına tak da tıkırdata tıkırdata kapıdan içeri girerken tokmağın kubbede akseden asîl gümbürtüsünü dinle!!

Ey Türk, bu gümbürtüye kulak ver... Bu ses, Bethofen'in (Talihin kapıya gelişi) adlı senfonisindeki gibi kaynana zırıltısına benzemez!.. Hayır, o ses, kahraman Keloğlanın sesidir!...

Kurnanın önünde bağdaş kur! Çünkü: (Hamamda kurnaya, davulda zurnaya!) sözünü atalarımız boşuna söylemediler! Tas tas, fıkır fıkır kaynayan sudan şakır şakır, dökün de dökün! Al eline keseyi, ataların gibi vücudün (Kımız kırmızısı) olıncaya kadar sürün de sürün!

Sonra, bol bol, mis gibi Edremit sabunu ile köpük köpük sabunlan!

Göbek taşına sırtüstü yat, şıpır şıpır terle!

İstersen, sabun balonları uçur!

İstersen, bitlerinin nasıl boğulduğunu seyret!

İstersen, (Huuu!..) diye bağır, kubbeleri çın çın çınlat!

İstersen, âlâ zeytin yağlı dolmayı mideye indir!

İstersen, üstüne bir bardak lâhana turşusu suyunu iç!..

İstersen, gel, tekrar kurnanın başına otur, yıkan!

İstersen, tellâğı çağır da tekrar keselen!

Ey Türk: İşte ataların böyle temizleniyordu, sen de onlar gibi yap!

Apartmanındaki banyoyu bırak da, hamama gel, hamama dön, hamamı gör ve temizlenmesini öğren!

Arkadaş: Unutma ki (her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır.) Türk de işte böyle temizlenir!

İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu

Üstadın yeni çıkacak bir eseri:

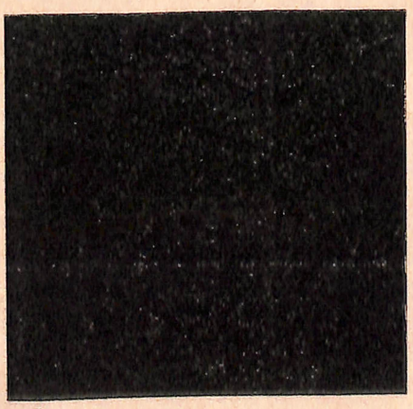

Geceye doğru...

Ey İstanbullu; Ömründe bir defa olsun eşek eti yedin mi? Hayır, değil mi? Öyle ise sen, et yüzü görmemişsindir.

Ey İstanbullu; Sorarım sana: Sende istif olma kabiliyeti var mı? Hayır mı? Öyle ise sen, otobüs ve tramvaydan vazgeç, yürümeyi tercih et.

Ey İstanbullu; Hayatında, bir defa olsun, soğuktan kakırdadığını hissettin mi? Hayır, değil mi? Öyle ise senin kaloriferli apartmanın yanından bile geçmediğine senet veririm.

Ey İstanbullu; Peşine bir dilenci takılıpta seni kovalamıya başlayınca ona tutulmıyacak kadar hızlı koşup kendini kurtarabiliyor musun? Hayır, değil mi? Öyle ise sen, sportmenim diye geçinme.

Ey İstanbullu; Hiç Yerli mallar pazarından alışveriş yaptın mı? Hayır, değil mi? Öyle ise sen, itişip kakışma, ayılıp bayılma nedir bilmezsin!

Ey İstanbullu; Hiç yarı beline kadar çamur içinde kalıp saplandığın veya zifos banyosu yaptığın vâki midir? Hayır, değil mi? Öyle ise sen «İstanbul kaldırımı çiğniyorum!» diye iftihar etme!

İ. H. B.

EY TÜRK GENCİ! KENDİNE SOR!

Ey genç; Kaç defa aleyhine hakaret dâvası açıldı? Hiç, değil mi? Öyle ise sen, gazeteci olamazsın!

Ey genç; Dayağa tahammülün ne kadar? Kaç tane sunturlu küfür bilirsin? Hiç, değil mi? Öyle ise sen, münekkit de olamazsın.

Ey genç; Sende bilmece uydurma kabiliyeti var mı? Yok, değil mi? Öyle ise sende şairliğe istidat sıfırdır.

Ey genç; Sende yalan uydurmaya kabiliyet var mı? Yok, değil mi? Öyle ise sen ileride kuracağın aile hayatında mes'ut olamazsın!

İ. H. B.

Amcabey ve Nezaket!.

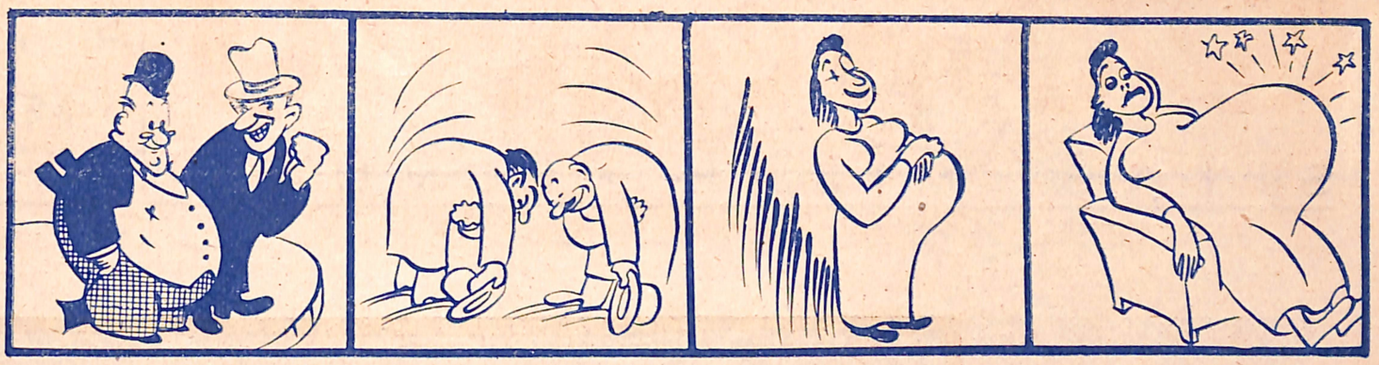

— Ben böyle nazik, böyle kibar adamlar görmedim Amcabey...

... İki saattir, biribirlerine hulûs çakmaktan kırılıyorlar...

... Meşhur bir fıkra vardır: «Nazik bir adamın karısı hamile olmuş. Fakat bir türlü doğuramazmış...

... Aradan dokuz ay, on dokuz ay geçmiş, çocuktan eser yok...

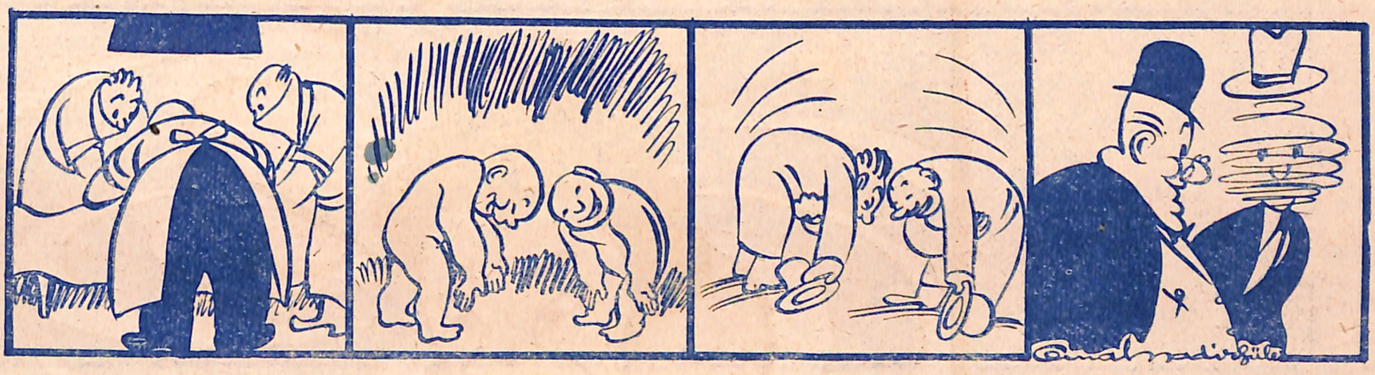

... Nihayet bir ameliyat!. Doktorlar bir de bakmışlar ki nazik bayın iki nazik yavrusu...

... «Evvelâ siz buyurun, hayır, siz...» diye biribirlerine yol veriyorlar....»

... Bu iki adam da bana işte bu kadar nazik göründü...

A. — Hükmünde acele etme!.. Hele bir tramvaya, yahut otobüse binmiye kalsınlar...

İSKARPİNİN EN YENİ MODELİNİ, EN ZARİF VE EN SAĞLAMINI

Nuri Çekiç

Kundura Mağazası

Yapar!

BEYOĞLU • İSTİKLÂL Cad. Nº. 221

AMCABEY
YENİ BİR
HEDİYELİ MÜSABAKA

Hazırlıyor. Siz de bu müsabakaya iştirak etmek için hazırlanınız!

MİLLİ PİYANGO

İKİNCİ TEŞRİN ÇEKİLİŞİNDE

50000 LİRA!

T C ZİRAAT BANKASI

PARA BİRİKTİREN RAHAT-EDER

ATATÜRK'E ŞİİRLER

ABDÜLHAK HÂMİT'TEN NÂZIM HİKMET'E kadar bütün şairler tarafından ATATÜRK hakkında yazılmış şiirler, (NEBİOĞLU YAYINLARI) nın ilki olarak ATATÜRK'E ŞİİRLER Adlı bir kitap halinde çıkıyor.

Mutlaka alınız.

Mukavva ciltlisi 122 kuruştur.

Sahibi : Sermet Muhtar ALUS

Neşriyat müdürü : Rıza YÜCER

CUMHURİYET MATBAASI

KANZUK Mamulâtından

BALSAMİN ALLIĞI

Yüzün letafetini artırır

Amcabey

SİYASÎ MİZAH MECMUASI

Sayı: 49

/Harp denizine düşen Madam Butterfly'in yılana sarıldığının resmidir!..